

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **Mgr. Ing. et Ing. Bc. R.O., MBA**, zastoupeného JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem v Prostějově, Sádky 1605/2, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 9.5.2011 č.j. 1106/11-1404-800231 a č.j. 1293/11-1401-800231, ve věcech daně z nemovitosti,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě (jehož působnost přešla s účinností od 1.1.2013 dle § 19 odst. 1 a § 20 odst. 1 zák. č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, v platném znění, na Odvolací finanční ředitelství – dále jen žalovaný) ze dne 9.5.2011 č.j. 1106/11-1404-800231 a č.j. 1293/11-1401-800231, kterým byla zamítnuta odvolání žalobce a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu v Prostějově ze dne

21.10.2010 č.j. 137035/10/325961703066 a č.j. 137025/10/325961703066, jímž byly žalobci dodatečně vyměřeny daně z nemovitostí za rok 2009 a za rok 2010.

V žalobě žalobce uvedl, že v době, kdy získal kolaudační rozhodnutí na stavbu rodinného domu, platilo ust. § 9 odst. 2 písm. g) zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí (dále jen zákon o dani z nemovitostí), které garantovalo osvobození od daně z nemovitostí na dobu 15 let počínaje rokem následujícím po roce, v němž byl k nové stavbě vydán kolaudační souhlas nebo kolaudační rozhodnutí. Žalobce nemohl předpokládat, že tato patnáctiletá garance osvobození od daně z nemovitostí bude zrušena. Toto zrušení žalobce označil za projev nepravé retroaktivity a poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 19.4.2011 sp. zn. Pl.ÚS 53/10, podle kterého *„rozhodnutí zákonodárce o způsobu řešení časového střetu staré a nové právní úpravy ale není z ústavního hlediska věcí nahodilou nebo věcí libovůle, nýbrž věcí zvažování v kolizi stojících hodnot. K závěru o druhu legislativního řešení časového střetu právních úprav by tak mělo vést posuzování uvedeného konfliktu hodnot hlediskem proporcionality s ohledem na intertemporalitu. Proporcionalitu lze charakterizovat tak, že vyšší stupeň intenzity veřejného zájmu, resp. ochrany základních lidských práv a svobod, odůvodňuje vyšší míru zásahu do principů rovnosti a ochrany důvěry občana v právo novou právní regulací. Omezení základního práva přitom musí ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny šetřit jeho podstatu a smysl. Při posouzení způsobu legislativního řešení uvedeného časového střetu tak sehrává svou roli nejen míra odlišnosti staré a nové právní úpravy, nýbrž i další skutečnosti, jako společenská naléhavost zavedení posléze uvedené právní úpravy.“* Dále žalobce poukázal na rozhodnutí Spolkového ústavního soudu ze dne 7.6.2010 sp. zn. 2 DvL 14/02, bod 58, podle kterého *„... zatímco pravá retroaktivita právní normy je přípustná pouze výjimečně, v případě retroaktivity nepravé lze konstatovat její obecnou přípustnost. V tomto případě připouští právní teorie naopak výjimky, kdy nepravá retroaktivita právě s ohledem na princip ochrany důvěry v právo přípustná není. O takovouto situaci se jedná v případě, že je tím zasaženo do důvěry ve skutkovou podstatu a význam zákonodárných právní pro veřejnost nepřevyšuje, respektive nedosahuje zájem jednotlivce na další existenci dosavadního práva“.* Žalobce dále zdůraznil, že v jeho případě jde o zdaňování, tzn. o odnímání vlastnického práva, které je výslovně chráněno čl. 11 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina). Žalobce rovněž použil odkaz na nálezy Ústavního soudu ze dne 9.2.2010 sp. zn. Pl.ÚS 6/07, podle kterého jen opravdu závažný důvod může být důvodem k připsání retroaktivního působení takové změny, byť nelze pochybovat o tom, že z hlediska teorie práva jde toliko o retroaktivitu nepravou. Ústavní soud zde podtrhl princip oprávněné důvěry v právo, který je součástí konceptu právního státu, jakožto základní ústavní princip, pro jehož jisté omezení musí existovat důvod v podobě existence velmi silného konkurujícího ústavního principu, který musí být zjišťován a nalezen. Podle žalobce jsou napadená rozhodnutí nesprávná potud, že jimi byla porušena Ústava České republiky (dále jen Ústava), a to zejména čl. 1 odst. 1. Napadenými rozhodnutími došlo ke krácení práv žalobce spočívajícím v tom, že při rozhodování o aplikaci právního předpisu nevzal žalovaný v úvahu principy zakotvené Ústavou. Žalobce nepochybně, že nárok na osvobození od daně z nemovitostí lze uplatnit jen v případě splnění podmínek stanovených zákonem, zpochybnil však fakt, že při rozhodování žalovaného nebyla vzata v úvahu právní síla právních norem. Ústava jako nositelka nejvyšší právní síly zakotvuje princip legitimního očekávání, důvěru v právo a právní jistotu. Jestliže se ustanovení a principy zakotvené v Ústavě dostanou do rozporu se zákonem, je nutno aplikovat předpis vyšší právní síly. Žalobce zmínil především princip právní jistoty, s nímž je spojena míra stability, která podporuje důvěru v akty veřejné moci. Skutečnost, že

žalobce žije v demokratickém právním státě, jej vedla k logickému závěru o nepřipustnosti aplikace uvedeného zákona. Právní stát je povinen zajišťovat princip právní jistoty a za žádných okolností jej nemůže opomíjet. Postup zákonodárce, který žalobci odňal jednou deklarované a přiznané právo na patnáctileté osvobození od daně z nemovitostí, je postupem, jenž je v příkrém rozporu s uvedeným požadavkem.

Pro případ, že soud přisvědčí žalobcově argumentaci, žalobce požaduje, aby postupoval v intencích čl. 95 odst. 2 Ústavy.

Žalovaný ve vyjádření odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí. Upřesnil, že žalobci byly v důsledku dodatečného daňového přiznání k dani z nemovitostí za zdaňovací období roku 2009 a dodatečnému daňovému přiznání k dani z nemovitostí za zdaňovací období roku 2010 dodatečnými platebními výměry Finančního úřadu v Prostějově jakožto správce daně (dále jen správce daně) vyměřeny daně z nemovitostí, a to za rok 2009 ve výši 944,- Kč a za rok 2010 ve výši 1.629,- Kč. Důvodem tohoto postupu byla nová právní úprava dle zákona č. 1/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zák. č. 1/2009 Sb.), který nabyl účinnosti dne 1.1.2009 a jímž bylo zrušeno ust. § 9 odst. 1 písm. g) zákona o dani z nemovitostí a tím i možnost uplatnit osvobození od daně ze staveb podle ust. § 9 odst. 6 téhož zákona. Žalovaný dále poukázal na čl. II přechodných ustanovení zákona č. 1/2009 Sb., podle kterého, pokud vznikl nárok uplatnit osvobození od daně ze staveb podle § 9 odst. 1 písm. g) zákona o dani z nemovitostí, ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, osvobození se poskytne naposledy ve zdaňovacím období 2009. Podle ust. § 13 zákona o dani z nemovitostí je zdaňovacím obdobím kalendářní rok a ke změnám skutečností rozhodných pro daňovou povinnost, které nastanou v průběhu zdaňovacího období, se nepřihlíží. V souladu s ust. § 13b téhož zákona se daň z nemovitostí vyměřuje za zdaňovací období podle stavu k 1. lednu roku, na který je daň vyměřována. Žalobce si tedy nemohl v daňovém přiznání k dani z nemovitostí za zdaňovací období roku 2009 uplatnit osvobození od daně ze staveb podle ust. § 9 odst. 1 písm. g) zákona o dani z nemovitostí, protože zákonem č. 1/2009 Sb. došlo s účinností od 1.1.2009 ke zrušení osvobození novostaveb od daně ze staveb s tím, že nově nelze žádné osvobození uplatnit. Podle žalovaného nedošlo ke krácení práv žalobce, neboť veřejné subjektivní právo zakládá poplatníkům nárok na osvobození od daně z nemovitostí jen v případě splnění podmínek stanovených zákonem. Je tedy zřejmé, že daň z nemovitostí byla žalobci dodatečně vyměřena v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o dani z nemovitostí. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce podal dne 6.10.2010 u správce daně dodatečné daňové přiznání k dani z nemovitostí za zdaňovací období roku 2009 a dodatečné daňové přiznání k dani z nemovitostí za zdaňovací období roku 2010. Správce daně dne 21.10.2010 vydal dodatečné platební výměry, jimiž

vyměřil žalobci daň z nemovitostí za zdaňovací období roku 2009 ve výši 944,- Kč a daň z nemovitostí za zdaňovací období roku 2010 ve výši 1.629,- Kč. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce odvolání, které odůvodnil retroaktivitou právní normy, která dopadá na uvedenou problematiku, a to s ohledem na právní jistotu a předvídatelnost práva. Na základě výzev k doplnění náležitostí odvolání ze dne 20.12.2010 žalobce podáním doručeným správci daně dne 10.1.2011 doplnil podaná odvolání a uvedl, že došlo k porušení čl. 1 odst. 1 Ústavy, tj. zásady důvěry občana v právo, zásady ochrany legitimních očekávání a zásady právní jistoty, když ust. § 9 odst. 1 písm. g) zákona o dani z nemovitostí garantovalo po dobu patnáctiletého období osvobození od daně z nemovitostí za splnění dalších zákonných podmínek. Podle žalobce se z formálního hlediska jedná o tzv. nepravou retroaktivitu, neboť daň je stanovena výlučně pro budoucí platby této daně. Daná úprava však porušuje ústavní zásady v intenzitě, která je rovna účinkům pravé retroaktivity. Žalobce poukázal na hlediska posuzování ústavnosti retroaktivity právní úpravy odkazem na nálezy Ústavního soudu Pl.ÚS 21/96 ze dne 4.2.2007 a Pl.ÚS 35/08 ze dne 7.4.2009 a Pl.ÚS 27/09 ze dne 10.9.2009 a dále také Pl.ÚS 33/01. O podaném odvolání bylo rozhodnuto napadenými rozhodnutími žalovaného, jež byla odůvodněna právní argumentací shodnou s obsahem vyjádření k žalobě.

Zákon o dani z nemovitostí obsahoval v § 9 odst. 1 písm. g) osvobození novostaveb již od svého přijetí v roce 1992. Text ustanovení se v průběhu let nepatrně měnil, nicméně podstata zůstávala vždy stejná. Poslední verze tohoto ustanovení zněla následovně: *„Od daně ze staveb jsou osvobozeny nové stavby obytných domů ve vlastnictví fyzických osob nebo byty ve vlastnictví fyzických osob v nových stavebách obytných domů, pokud tyto stavby nebo byty slouží k trvalému bydlení vlastníků nebo osob blízkých, a to na dobu 15 let počínaje rokem následujícím po roce, v němž 1. nové stavby začaly být způsobilé k užívání na základě oznámení stavebnímu úřadu, 2. pro nové stavby byl vydán kolaudační souhlas nebo kolaudační rozhodnutí.“*

Článek I bod 1. zákona č. 1/2009 Sb. toto ustanovení bez náhrady zrušil. Článek II bod 1. téhož zákona stanovil, že *„[p]okud vznikl nárok na osvobození od daně ze staveb podle § 9 odst. 1 písm. g) zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí, ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, osvobození se poskytne naposledy ve zdaňovacím období 2009.“* Konečně článek III tohoto zákona stanovil jeho účinnost dnem vyhlášení, tj. dnem 1. 1. 2009.

Jak vyplývá z obsahu napadených rozhodnutí, kolaudační rozhodnutí Městského úřadu v Prostějově týkající se novostavby rodinného domu žalobce ze dne 6.5.2008 č.j. PVNU 52531/2008 61, nabylo právní moci dne 29.5.2008. V roce 2009 proto žalobci poprvé vznikl nárok na osvobození od daně z nemovitostí. Ve smyslu ustanovení čl. II bod 1 zákona č. 1/2009 Sb. mohl naposledy (a v jeho případě také poprvé) uplatnit nárok na osvobození od daně z nemovitostí dle § 9 odst. 1 písm. g) zákona o dani z nemovitostí v roce 2009. Žalobce tak však neučinil a uplatnil formou dodatečného daňového přiznání nárok na osvobození v roce 2010, a to jak za zdaňovací období roku 2009, tak za zdaňovací období roku 2010. Stav vyvolaný změnou právní úpravy, tj. zákonem č. 1/2009 Sb. s účinností od 1.1.2009 je skutečně nutno hodnotit jako retroaktivitu nepravou. Tato nová právní úprava nijak nezměnila podmínky vzniku osvobození od daně ani jeho následky pro dobu před účinností zákona č. 1/2009 Sb. O pravou retroaktivitu by se jednalo např. v případě, kdyby zákonodárce novelou osvobození od daně zpětně zrušil a požadoval po daňových poplatnících zpětné zaplacení daně z nemovitostí za uplynulá zdaňovací období, kdy

nárok na osvobození od daně uplatnili. Zákon č. 1/2009 Sb. však mění, resp. ruší právní následky založené dřívějšími právními předpisy do budoucna s tím, že skutečnosti, které vedly k osvobození od daně z nemovitostí, již pro dobu budoucí takový účinek nemají, pouze s výjimkou zdaňovacího období roku 2009.

Krajský soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že na základě kolaudačního rozhodnutí mu vznikl nárok na osvobození od daně z nemovitostí na dobu patnácti let a považuje jej za nesprávný. Jak argumentoval žalovaný, podle ust. § 13 zákona o dani z nemovitostí je zdaňovacím obdobím kalendářní rok a podle ust. § 13b stejného zákona se daň z nemovitostí vyměřuje na zdaňovací období podle stavu k 1.1. toho roku, na který je vyměřována. Ve smyslu ust. § 9 odst. 6 zákona o dani z nemovitostí je poplatník povinen uplatnit nárok na osvobození od daně v daňovém přiznání, což není nutné v případech, kdy oproti předchozímu zdaňovacímu období nedošlo ke změně okolností rozhodných pro vyměření daně (§ 13a odst. 1 téhož zákona). Z citované právní úpravy je nepochybné, že daň z nemovitostí se vyměřuje samostatně na každé zdaňovací období a naplnění podmínek pro osvobození je pak posuzováno rovněž vždy samostatně ve vztahu k předmětnému zdaňovacímu období. Z tohoto pohledu pak nelze chápat lhůtu 15 let, v níž by mohl žalobce uplatňovat nárok na osvobození od daně z nemovitostí, jako jednolitý a nedělitelný časový úsek, ale pouze jako maximální možnou dobu, po kterou lze osvobození od daně poskytovat za splnění dalších zákonných podmínek, a to vždy za každé zdaňovací období samostatně (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen NSS ze dne 15.8.2012 č.j. 1 Afs 27/2012-46).

Jak již krajský soud zmínil výše, změna právní úpravy vyvolaná zákonem č. 1/2009 Sb. je případem nepravé retroaktivity, kdy nová právní úprava nezakládá právní následky pro minulost, ale skutečnosti, které nastaly v minulosti, právně kvalifikuje jako podmínku budoucího právního následku nebo pro budoucnost mění či ruší právní následky založené podle dřívějších předpisů. Pro případy časového střetu staré a nové právní úpravy pak v obecné rovině platí, že od účinnosti nové právní úpravy se i právní vztahy vzniklé podle předchozí právní úpravy řídí novou právní normou. Naopak vznik právních vztahů existujících před nabytím účinnosti nové právní normy, právní nároky, které z těchto vztahů vznikly i vykonané právní úkony se řídí zrušenou právní normou (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl.ÚS 21/96, usnesení Ústavního soudu ze dne 8.7.1999 sp. zn. Pl.ÚS 11/99, publikované ve Sb. ÚS pod č. 44/1999). Ačkoliv je nepravá retroaktivita přípustná, nelze vyloučit případy, kdy zájem jednotlivce na aplikaci předchozí právní úpravy v konkrétním případě převáží nad veřejným zájem na její změně s ohledem na zásadu právní jistoty a ochrany důvěry v právo. Pro oblast daní Ústavní soud upřesnil podmínky nepravé retroaktivity v nálezu sp. zn. Pl.ÚS 9/08 „*Nepravá retroaktivita je v oblasti daňového zákonodárství s ohledem na jeho poslání přípustná tehdy, je-li to potřebné k dosažení zákonem sledovaného cíle a lze-li dospět k závěru, že při celkovém poměrování ‚zklamané‘ důvěry v právo a významu a naléhavosti důvodů právní změny byla zachována hranice únosnosti. O nepřípustnosti tohoto druhu retroaktivity přitom může svědčit jeho nedostatečné odůvodnění v rámci vadného legislativního procesu, popř. jeho důsledky, v jejichž rámci je porušen např. princip rovnosti adresátů práva.*“ Jak zmínil již NSS ve shora označeném rozsudku ze dne 15.8.2012 č.j. 1 Afs 27/2012-46, otázku legislativního řešení časového střetu právních úprav je proto třeba posuzovat hlediskem zásady proporcionality (blíže nález Ústavního soudu sp. zn. Pl.ÚS 21/96). NSS se ve shora označeném rozsudku zabýval důvody, které vedly zákonodárce k přijetí zákona č. 1/2009 Sb., a to právě za účelem posouzení přípustnosti nepravé retroaktivity. Oproti důvodové zprávě k vládnímu návrhu zákona o dani z nemovitostí,

kde k otázce osvobození od daně bylo uvedeno především, že je dáno celospolečenským zájmem a změnou vlastnických vztahů, důvodová zpráva k zákonu č. 1/2009 Sb. poukázala na to, že dosavadní úprava týkající se osvobození od daně ze staveb u novostaveb již není adekvátní současnému stavu ve společnosti a vyžaduje radikálnější změnu. *„Stávající úprava vyvolává řadu komplikací a v mnoha případech lze na ni nahlížet jako na daňovou nespravedlnost pro poplatníky. Poplatníci, kteří bydlí v nových obytných domech nebo bytech a jsou osvobozeni od daně ze staveb, nepřispívají k úhradě veřejných služeb zajišťovaných obcemi, třebaže jich plně využívají.“* Nová úprava je podle předkladatele odrazem současné společenské a ekonomické situace ve společnosti, zejména rozsáhlé bytové výstavby a vytváří podmínky pro spravedlivější rozložení daňové zátěže. Zákon č. 261/2007 Sb., o stabilizaci veřejných rozpočtů, který novelizoval zákon o dani z nemovitostí, totiž umožnil obcím stanovit obecně závaznou vyhláškou místní koeficient, kterým se vynásobí daňová povinnost poplatníka. *„V případě stanovení místního koeficientu by však zvýšení daňové povinnosti dopadlo pouze na vlastníky nemovitostí, kteří nejsou osvobozeni od daně z nemovitostí a nesou plnou daňovou zátěž. Rozsah stávajícího osvobození novostaveb tak obcím znemožňuje využít možností, které obcím přinesla reforma veřejných financí.“* Důvodová zpráva se též věnovala otázce přechodu mezi starou a novou právní úpravou: *„Uplatněním nároku na osvobození nevzniklo poplatníkovi automaticky právo na 15 leté osvobození od daně ze staveb. Daň z nemovitostí se vyměřuje na každé zdaňovací období samostatně, je proto možné, aby veškerá osvobození novostaveb skončila ve zdaňovacím období 2009. Každé zdaňovací období se z hlediska uplatněného nároku posuzuje samostatně.“*

Nejvyšší správní soud po zvážení shora citovaných okolností, které zákonodárce vedly k přijetí zákona č. 1/2009 Sb., po posouzení procesu jeho přijetí a konstrukce přechodných ustanovení dospěl k závěru, že se o nepřipustnou nepravou retroaktivitu nejedná. Vyšel přitom z toho, že *„výnos z daně z nemovitostí je určen obcím, v nichž se nachází příslušné nemovitosti, a je tak určen k využití pro potřeby a blaho jejich občanů. Osvobození od této daně obsažené v § 9 odst. 1 písm. g) ve znění účinném do 31. 12. 2008 reagovalo na neutěšenou situaci v oblasti výstavby bytů a domů k bydlení, která zde nastala po přechodu k tržnímu hospodářství. Stát a obce přestaly být hlavními „tahouny“ výstavby a toto břemeno se z velké části přesunulo na soukromé subjekty. Při hledání možností podpory výstavby bytů a domů k bydlení se tudíž jevílo jako vhodné a legitimní ulehčit stavebníkům též tím, že nebudou po určitou dobu nuceni platit nově zaváděnou daň z nemovitostí. Zákonodárce přikročil ke změně této úpravy, resp. k jejímu zrušení, po šestnácti letech, přičemž důvody, které jej k tomu vedly, považuje Nejvyšší správní soud za legitimní. Předně je nepochybné, že se oproti stavu na počátku devadesátých let minulého století rapidně změnila situace ve společnosti: výstavba bytů zaznamenala bouřlivý rozvoj, na trh vstoupili tzv. developři a došlo k určitému zprůmyslnění bytové výstavby, dále se rozvinul hypotéční trh, rovněž stoupla životní úroveň obyvatelstva, zlepšila se finanční situace stavebníků a významně se začala projevovat suburbanizace a fenomén tzv. satelitních městeček. Již tyto společenské změny nutně signalizovaly, že je třeba se stávajícím osvobozením od daně z nemovitostí zabývat. Za podstatný důvod pro přijetí nové úpravy pak zdejší soud považuje vládou uváděnou nerovnost mezi daňovými poplatníky: zatímco vlastníci starších bytů a domů daň platit musí, vlastníci novostaveb jsou od ní osvobozeni, ač rovněž využívají služeb a infrastruktury obcí, na něž je mimo jiné výnos z této daně určen. Tato skutečnost pak vyniká zejména u tzv. satelitních městeček (k problému suburbanizace viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 185, publikovaný pod č. 1971/2010 Sb. NSS) a je podtrhována novou*

možností obcí stanovit místní koeficient, jímž se násobí daňová povinnost poplatníka daně z nemovitostí, zavedenou zákonem č. 261/2007 Sb.“ V posuzované věci neshledal krajský soud žádné skutkové ani právní důvody, pro které by se od shora citované právní argumentace NSS odchýlil. Ani v posuzované věci nelze dospět k jinému závěru, než že osobní zájem žalobce na zachování předchozí právní úpravy představovaný újmou v podobě povinnosti platit daň z nemovitostí nemůže převážit důvody veřejného zájmu, které vedly ke změně právní úpravy, a proto nedospěl ani k závěru, že by nepravá retroaktivita, kterou zákon č. 1/2009 Sb. přinesl, byla ústavně nepřípustná.

S ohledem na shora uvedenou právní argumentaci krajský soud nevyužil ani svého práva předložit věc k posouzení Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy, jak se žalobce domáhal (ust. § 48 odst. 1 písm. a) s.ř.s.).

S ohledem na shora uvedenou argumentaci krajský soud podanou žalobou jako nedůvodnou zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly s tímto soudním řízením žádné náklady.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 11. dubna 2013

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu